



GENERAȚII

**REVISTA ELEVILOR ȘI PROFESORILOR
COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC "ȘTEFAN CEL MARE" BACĂU**

DIRECTOR : DANIELA BEJAN

DIRECTOR ADJUNCT : LAVINIA BĂISAN

DIRECTOR ADJUNCT: FLORIN LAZĂR

REDACTOR ȘEF: LILIANA ADOCHIȚEI

INFORMATICIAN: IOAN LUPU

Nr.3 - anul 2016

ISSN 2501 -2223

EDITORIAL



Interogații

Ce este viața? Este o lume? Un vis? Realitate? Ce este ea? Ne face bucuroși sau triști? Ne face să sperăm sau să renunțăm la lucrurile posibile? Imposibilul nu există. El devine posibil întotdeauna prin noi. Noi avem puterea de a schimba soarta unui imposibil. Noi avem magia necesară, avem puterea magnifică, supranaturală, neștiută.

Dar să revenim. Totuși, nu ne-am răspuns la întrebare. Ce e viața? Pe mulți dintre noi ne sperie acest termen. Ne sperie ceea ce ar putea însemna acest. Ne sperie să facem cunoștință cu ea. Ne sperie viața. Mereu căutăm răspunsuri complicate la întrebări simple și răspunsuri simple pentru întrebări complicate. Niciodată nu știm ce ne dorim, la ce visăm cu adevărat, ce vrem cu adevărat. Și ne sperie asta, ne sperie mult, dar noi suntem puternici și continuăm să mergem înainte, pentru că....asta e viața!

Asta e ceea ce noi creăm, ceea ce noi construim cu propriile mâini și propriile gânduri. E ceea ce noi am vrut să fie așa, așa cum e viața. Viața nu e ușoară, chiar dacă acest lucru vine spus din partea unei adolescente de 15 ani. Nu e ușoară deloc și niciodată nu va fi. Pentru că noi, oamenii, în viața asta, suntem puși neîncetat la încercare, la cunoaștere, la speranță. Suntem puși să cunoaștem câte puțin din tot și din nimic. Pentru că asta e viața! Putem, dar nu vrem, vrem, dar nu putem să schimbăm asta! Așa e viața. Te urcă, te coboară, se joacă cu tine, pentru că ei îi place asta. Îi place să te vadă fericit, apoi trist și iar fericit.

Viata e precum un carusel dintr-un mare parc de distracții. Te urcă și te coboară. Când ți-e frică, când te bucuri. Așa e viața. Iar noi oamenii, noi suntem personajele principale. Suntem acele finite temătoare, dar și puternice. Noi simțim, iubim, rănim, creăm, distrugem, ne bucurăm sau suntem triști, pentru că așa e viața. Așa suntem noi oamenii. Acesta este felul nostru de a fi. Noi suntem umanitatea. Capabilă de tot și de nimic. Suntem capabili să construim și să distrugem simultan. Aceștia sunt oamenii. Acesta este Universul. Aceasta este viața!

Ana-Maria MARCOCI - clasa a IX-a H

Coordonator: prof. dr. Lăcrămioara SOLOMON

ACTUALITATE

Alege să trăiești sănătos!

În data de 15. 01. 2016, elevii clasei a XI-a E au realizat activitatea *Stil de viață sănătos*, în cadrul Proiectului educațional județean *Alege să trăiești sănătos, sănătate – o porție de responsabilitate*, proiect realizat de către Inspectoratul Școlar al județului Bacău, în parteneriat cu Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Bacău și cu alte instituții din județ, printre care și școala noastră. Activitatea a avut drept scop conștientizarea de către elevi a faptului că în societatea modernă, în care oamenii nu mai acordă mare importanță alimentației și sportului, din cauza unei vieți agitate și grăbite, este nevoie să ne facem timp și pentru alte activități - de relaxare - care să alterneze cu perioadele de muncă. Elevii au prezentat informații referitoare la tema dată, pe care o primiseră dinainte și în legătură cu care s-au documentat, astfel încât dezbateră care a urmat a avut o bază științifică. Sursa bibliografică centrală a fost cartea dr. Emil Rădulescu, *Alimentație inteligentă*. S-a realizat prin brainstorming un ciorchine, notat la tablă, care să evidențieze caracteristicile unui stil de viață sănătos. Pornind de la acesta, elevii și-au prezentat punctul de vedere referitor la cum trebuie să se alimenteze (mai ales la vârsta adolescenței) și ce sporturi să practice. Activitatea s-a soldat cu niște materiale practice, orare realizate de elevi în urma lucrului pe echipe, care să ordoneze viața fiecăruia, având drept scop un stil de viață echilibrat, care să permită obținerea unor rezultate foarte bune în activitatea școlară.



prof. dr. **Lăcrămioara SOLOMON**

Lucrul potrivit la locul potrivit colectarea selectivă a deșeurilor

Activitățile de ecologizare din cadrul liceului nostru continuă cu cea de colectare selectivă a deșeurilor reprezentate de PET-uri, hârtie și baterii care s-a desfășurat miercuri, 20 ianuarie, la inițiativa doamnelor profesoare Liliana Adochiței, Aura David și Simona Băican, cu sprijinul elevilor de la clasele a V-a B, a VI-a B, a VII-a A și a X-a E, activitate înscrisă în calendarul activităților din cadrul proiectelor județene "Oglinda mea din natură", "Sănătatea mediului-sănătatea noastră" și "Olimpiadele Kaufland". Deșeurile au fost adunate în cutii amplasate în corpul D, la etajul I, inscripționate corespunzător materialului reciclat.

"Credem că salvăm copacii" spun entuziasmați copiii de la clasa a V-a care s-au dovedit a fi cei mai inimoși și mai încrezători în efortul lor colectiv. Desigur, fiecare hârtie aruncată la întâmplare este o lovitură a nepăsării noastre pentru natura atât de generoasă.

Prin gestul lor, elevii participanți încearcă să fie un exemplu de conduită ecologică, mai ales în ceea ce privește reciclarea, aspect care lasă de dorit când ne gândim la locuitorii acestui oraș și nu numai. Privindu-le entuziasmul, poate redescoperim și noi, adulții, elanul tinereții, sensibilitatea pentru binele aproapelui, dorința de a lăsa generațiilor viitoare un spațiu reînprospătat, conștiința lucrului bine făcut, la momentul potrivit. Sper că nu este prea târziu.

Prof. **Simona BĂICAN**

ACTUALITATE

Hai să dăm mână cu mână!

Sensibile și pline de mesaj! Așa pot fi rezumate activitățile desfășurate la Colegiul Național Pedagogic "Ștefan cel Mare" de Ziua Unirii Principatelor. Deopotrivă, elevi de gimnaziu și liceu s-au pregătit intens pentru marea sărbătoare românească, rezultatul fiind un spectacol frumos, dinamic și relaxant. S-au recitat poezii patriotice, s-a cântat, s-a dansat, s-au pus în scenă două piese de teatru, care au avut ca temă marele act istoric de la 24 ianuarie 1859. Protagonștii au fost elevi de la clasele a VIII-a B, îndrumați de prof. Anca David, a IX-a A, coordonați de prof. Ozana Alexa, a X-a B, a XI-a B, a XI-a G, a XI-a F, unii dintre ei membri ai trupei de teatru "Arta spectacolului", din cadrul Colegiului Pedagogic, coordonator fiind prof. dr. Mariana Crăciun.

Activitatea, denumită simbolic "Hai să dăm mână cu mână", face parte din proiectul regional "Mândru că sunt român", proiect în care sunt implicate 18 școli din județele Suceava, Brașov, Iași, Vaslui, Gorj, Neamț, Galați și Bacău. Proiectul are ca scop cunoașterea zilelor cu semnificație istorică pentru români, prin organizarea de activități școlare și extrașcolare. Astfel, elevii își vor dezvolta și consolida sentimentul patriotic, iar cadrele didactice participante vor îmbunătăți actul instructiv-educativ, într-un context multidisciplinar.

Prof. dr. **Liliana ADOCHIȚEI**



ACTUALITATE

Balul bobocilor – o experiență unică

Toți elevii de clasa a IX-a visează la momentul în care vor participa la Balul bobocilor. Este acel moment în care inima îți bate foarte tare, în care simți că ești în criză de timp, chiar dacă nu te numeri printre concurenți. Am participat la balul bobocilor ca spectator, dar am trăit emoții foarte mari, deși eram departe de scenă. Cu câteva ore înainte de începerea balului am întâlnit multe piedici în pregătirea "ținutei perfecte" și a aranjării părului. Dar cred că toate fetele au avut aceeași problemă!

Spectacolul pregătit pe îndelete de colegii noștri a fost la înălțime. Pentru început s-au prezentat câteva momente artistice de dans și muzică, după care a urmat proba de "cultură generală". Aici, concurenții au trebuit să răspundă la diferite întrebări: „Cine a fost primul om pe lună?” ; „Ce lună are 28 de zile?” ; „Câte capete au patru bețe și jumătate?”. După această probă au urmat din nou momente artistice susținute de elevi ai Colegiului Național Pedagogic și de către reprezentanți ai altor licee. Programul a continuat cu o probă surpriză, în care participanții au dansat pe diferite melodii, iar în final, concurenții și-au etalat ținutele de seară. Cred că toată lumea s-a descurcat excepțional, din punctul meu de vedere! Juriul nu a avut o misiune ușoară, dar nu au fost nemulțumiți, care să conteste rezultatul alegerilor.

Alexandra BÂNTOG – clasa a IX-a A



ACTUALITATE

Tabără Internațională de Tineret în Israel

În perioada 28 noiembrie-6 decembrie 2015 am participat la proiectul "Taberei Internaționale de Tineret", care s-a desfășurat în orașul Petach-Tikva, Israel. Programul a cuprins vizitarea unor muzee, obiective istorice și culturale care să permită cunoașterea formării statului israelian.



Muzeul Aviatic din Beer Sheva a fost deschisă în 1991, cu avioane abandonate, colectate de fondatorul său, fostul pilot și șef al Poliției de brigadă General(rez) Ya'acov Turner. Muzeul are mai multe componente, inclusiv o minunată expoziție de interior, unde sunt etalate unelte purtate de piloții de luptă, precum și o descriere a scopului fiecărui exponat. Principala atracție însă este suprafața exterioară enormă ce oferă peste 140 de tipuri de aeronave, fiecare cu propria poveste unică și plină de intensitate.

Sala independenței, inițial numită Casa Dizengoff este locul semnării Declarației de Independență a Israelului. Este situată pe istoricul Bulevard Rothchild din Tel Aviv. Aceasta este fosta casă a lui Meir Dizengoff, părinte fondator al orașului Tel Aviv și primul primar al orașului. Oamenii din Israel au trebuit să lupte pentru independența lor, pentru a se apăra. În sala principală a clădirii, la 14 mai 1948, în prezența membrilor Consiliului Național Evreiesc și a liderilor Yishuv, David Ben-Gurion a proclamat înființarea statului Israel, cu opt ore înainte ca Mandatul Britanic din Palestina să se încheie. După ce Ben-Gurion a citit Declarația de Independență, Rabbi Fischman (Maimon) a recitat Binecuvântarea. Ceremonia s-a încheiat cu intonarea Hatikvah, acum imnul național al Israelului.

Yad Vashem este Memorialul oficial al victimelor evreiești ale Holocaustului, înființat în 1953. Yad Vashem este situat pe versantul vestic al Muntelui Herzl și adiacent la Pădurea Ierusalim. Memorialul, care se întinde pe o suprafață de 44,5 hectare este în sine un complex care include Muzeul de Istorie al Holocaustului, situri memoriale, cum ar fi Memorialul Copiilor și Sala de Comemorare, Muzeul Holocaustului de Artă, sculpturi, situri comemorative în aer liber, o sinagogă, un institut de cercetare cu arhive, o bibliotecă, o editură și un centru educațional numit Școală Internațională pentru Studiul Holocaustului. Locația Yad Vashem pe partea de vest a Muntelui Herzl, o zonă lipsită de asociații istorice majore, a fost aleasă pentru a transmite un mesaj simbolic de "renaștere", după distrugere, spre deosebire de Camera Holocaustului, fondată în 1948 pe muntele Sionului. Muzeul Yad Vashem a fost deschis pentru public în 1957. Exponatele sale sunt axate pe rezistența evreiască în ghetoul din Varșovia, revoltele din lagărele morții și lupta supraviețuitorilor pentru a ajunge în Palestina. În 1993, a început planificarea pentru un muzeu dotat cu o tehnologie mai avansată care să îl înlocuiască pe cel vechi. Muzeul proiectat de Moshe Safdie are o formă triunghiulară. Vizitatorii urmează un traseu prestabilit prin galerii subterane care se ramifică din holul principal. Sala Numelor este un memorial dedicat celor 6 milioane de evrei care au pierit în Holocaust. Acesta oferă 600 de fotografii ale victimelor Holocaustului și fragmente de pagini cu informații mărturie. Începând cu anii 1950, Yad Vashem a adunat aproximativ 110.000 înregistrări audio, video și mărturii scrise de supraviețuitori ai Holocaustului.



Prof. **Luminița BALABAN**

OPINII

Evadare prin citit

Conform DEX-ului, „a citi înseamnă a parcurge un text pentru a percepe cele scrise, a lua la cunoștință de conținutul scris al unei cărți. Cartea este o scriere cu un anumit subiect, tipărită și legată sau broșată în volum.” Cărțile sunt științifice sau fictive, în cele mai multe cazuri. Cărțile științifice permit accesul la informații din anumite zone ale științei. Dar de ce oamenii citesc cărți de ficțiune, cărți în care totul e imaginar?

Răspunsul meu la această întrebare e simplu. Pentru mine, verbul „a citi” înseamnă, în primul rând, o găsi un element de noutate. Știu, vi se va părea ceva obișnuit să citești o carte, dar ați citit vreodată o carte care să vi se pară scoasă din tipar, care să vă fărmece de la prima pagină și pe care să nu o mai puteți scăpa din mână? Eu cred că da. Și dacă nu vi s-a întâmplat, înseamnă că nu știți ce e dincolo de lumea aceasta. De aceea oamenii au nevoie să citească. Vor să iasă din cotidian și să descopere lumi noi, lumi nevizitate încă, lumi care nu au hotare, care pot fi infinite și care vor rămâne pururea în gândurile tale. În timp ce citesc, oamenii pot să își imagineze acțiunea, să își imagineze cum prințul fermecător o salvează pe prințesa sau cum un grup de adolescenți salvează lumea.

Oamenii au nevoie să citească pentru a-și îmbogăți imaginația, ceea ce ați auzit de multe ori. Dar v-ați întrebat de ce vi s-a spus? Pentru că e adevărat. Când citim, imaginile se transpun în mintea noastră instant și pentru fiecare dintre noi, acele imagini pot fi diferite. Oamenii au o mare nevoie să citească pentru a trece granița acestui pământ pe care-l cutreierăm zilnic. Cred că fiecare și-a imaginat măcar o dată că este în locul personajului principal, că el este cel aclamat, cel care învinge zmeul sau care poartă o sabie la brâu, care zboară sau care își petrece cea mai bună zi cu persoana iubită.

Ca să ajung la ceea ce vreau să clarific, vreau să spun că oamenii nu ar putea trăi fără cărți pentru că viața ar fi mai plictisitoare. Dar faptul că știi că acolo, undeva, departe de meleagurile tale, există un tărâm cu totul și cu totul de neînchipuit, unde legendele devin realitate, cred că ne face viața mai interesantă. Așadar, avem nevoie să citim, avem nevoie să știm că visurile noastre pot deveni realitate, că

am trăit aventuri deosebite și că am făcut lucruri incredibile, chiar și pentru o zi, chiar dacă ceea ce am făcut este fictiv.

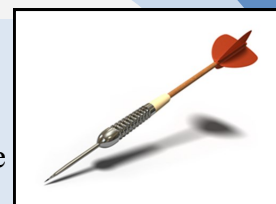
Totuși, așa cum cărțile sunt interpretate diferit și întrebarea „De ce oamenii citesc cărți de ficțiune?”, este interpretată diferit, are mai multe posibile răspunsuri. Tu cum ai răspunde?

Constantina PĂDURARU - clasa a IX-a H
Coordonator: prof. dr. **Lăcrămioara SOLOMON**



OPINII

Uitat de lume



Nu, nu este vorba despre mine. Eu mă bucur că știu persoane care și-ar face griji în privința mea dacă nu ar mai auzi nimic de mine. Din păcate, nu toți sunt înconjurați de prieteni sau de familie. O asemenea persoană este și cel despre care vă voi spune acum.

Nu am apucat să fac cunoștință cu el, dar îl voi numi aici Marian. L-am văzut pe acest Marian de multe ori când aveam drum înspre centrul orașului. Își făcea de obicei veacul prin zona Tic-Tac. Marian părea a fi un cetățean în vârstă, de vreo 60 de ani, neîngrijit, nepieptănat și murdar. Umbla mereu în scaun cu roțile și îi mai întindeam câte un leu, eu și restul oamenilor cărora le stârnea mila. El nu cerea. Era mereu tăcut și părea să se gândească profund la ceva. Îmi părea rău pentru el. Fără un rost în lume, fără prieteni sau familie...

Pe la începutul lunii decembrie mi-am propus să organizez cu niște prieteni o surpriză pentru Marian. Am câțiva amici cărora le-ar fi făcut plăcere să strângem bani și să îi cumpărăm bătrânului Marian de-ale gurii, să îi urăm Sărbători Fericite și toate cele bune și să îi aflăm povestea. Voiam să vorbesc cu prietenii, să facem asta pe 20 decembrie. Urma să ieșim câteva zile prin zonă și când îl găsim să ne adunăm și să facem cumpărăturile necesare.

Nu am mai apucat nici măcar să le spun planul amicilor mei. Într-una din zilele următoare am fost să iau un rezultat pentru analizele surorii mele. Când veneam înspre casă, la semafoarele din stația Tic-Tac, am dat de Marian. Mergea pe scaunul său cu roțile, pe marginea străzii, refuzând să se urce pe bordură. M-am gândit să îi spun să urce, însă nu am apucat, pentru că a făcut-o singur. Am traversat, apoi m-am uitat înapoi să văd ce mai face Marian. Începuse iar să meargă pe stradă. Nu știu de ce. Mașinile îl claxonau, iar șoferii îl înjurau. M-am uitat în jur și mă miram cum de nimeni nu mai era surprins de acea scenă.

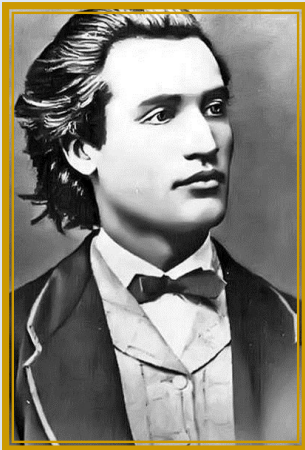
Țin minte că după aceea am crezut și eu că nu se întâmplă mare lucru, de fapt, și am mers mai departe în drumul meu. Abia când am ajuns în zona Piața Sud am început să mă simt jalnic, neputincios și ca un ticălos. Crezusem că se va descurca Marian de unul singur, că are situația sub control. Când simți că trebuie să faci ceva, este bine să nu eziți. De atunci nu am mai dat de el. Mă simt prost gândindu-mă la acel moment, însă vreau să gândesc pozitiv. Marian, acum sper că ai un acoperiș deasupra capului, sper că are cineva grijă de tine și sper că ești bine!



Cosmin CÎRLAN - clasa a XI-a E

Coordonator: prof.dr. **Lăcrămioara SOLOMON**

CREAȚIE



Gânduri despre Eminescu

Eminescu. E un nume care te duce cu gândul departe. Care te face să treci prin toate stările. Doar citește. Citește și simte și tu odată cu poetul. Plângi odată cu el. Zâmbește odată cu el. Iubește odată cu el. Doar ascultă : „Să alergi, pe piept să-mi cazi". Nu-ți umple sufletul de bucurie când auzi așa ceva? Nu te simți liber? Nu vrei să zbori? Nu vrei să iubești odată cu poetul?

Și culmea e că nu sunt o fire poetică; dimpotrivă, doar cuvântul „poezie" mă străbate ca un fior rece. Pentru că eu și poezia încă nu avem o relație bună. Încă-mi este un străin. Mi-e frică întotdeauna că nu aș putea înțelege mesajul, nu aș putea înțelege ce simte poetul, și atunci, care-i rostul? Cred că mi se trage din faptul că am privit poezia întotdeauna doar ca subiect de studiu pentru școală. Dar acum cred că încep să înțeleg.

Pentru că l-am (re)descoperit pe Eminescu. El reușește tocmai prin simplitatea versurilor să facă omul să simtă cu adevărat ceva atunci când citește din operele lui. Așa simt și eu. Simt ceva puternic. Ceva plăcut. Îmi transmite și mie în suflet ceea ce el simte și îmi place asta. Îmi place mult. Poeziile lui Eminescu au devenit prietenele mele. Sunt surorile mele din altă mamă. Plângem, râdem, iubim împreună. Cred că am început să simt ce gust are Poezia!

Anamaria MARCOCI - clasa a IX - a H

Coordonator: prof. dr. **Lăcrămioara SOLOMON**

24 IANUARIE

Astăzi, 24 ianuarie 1859,	Când am fost la votat,
S-a format o țară nouă!	Votul s-a falsificat.
Cât de mult am îndurat,	Și-am picat în plasa lor,
Până aceasta s-a-ntâmpat !	O farsă a străinilor.

Dar noi ne-am ambiționat,
Pentru a ne uni de îndat'
Pe domnul Cuza, l-am votat
Peste noi ca să domnească:
Să formăm un singur stat!

Carina IVU - clasa a VII-a B



CREAȚIE

Bucurii pe timp de iarnă

Elena MARIAN - clasa a X-a F



Vals mut

Bianca ȘIPOȘ - clasa a XI -a E

Vlăstare ale cerului roiesc spre noi,
Privesc năuc la frumusețea plutitoare
Ce îmi îmbată sufletul greoi
Cu-a sa căldură plină de răcoare.

Mahmur, trăiesc în visu-i alb
În care frigul îmi îngheață apăsarea,
Se naște astfel sufletul meu dalb
Ce-a stat ascuns, dorind uitarea.

Sunt privitorul valsului cel mut
Ce îmi aduce-atâta fericire...
Dar ea îmi este dată cu-mprumut,
Căci valsul lor se pierde-n adâncire.

Fulgii – ființe fără de nevoi,
Ce an de an revin, insistă
Ca să împartă printre noi
Din veselia lor, atât de tristă.

Ce viață – ah - acești artiști mai au!
Se nasc, dansează în neștire,
Încarcă zâmbete pe fețe de-oameni
triști
Și mor ușor de-a noastră fericire...

Într-un sat uitat de lume
Nu-ncetează să mai ningă,
Toate casele-s ascunse
Sub zăpada împietrită.

Fulgi de nea, purtați de vânt,
Se aștern într-o clipită!
Pârtii ei tot troienind,
Iarna, nu-i prea obosită!

Un basm alb se ctitorește,
Făcând colier la geam,
Gerul nu se domolește
Nici frigul cu al său har.

Hornurile-s fumegânde,
Iar suflare nu există...
O bătrână stă la geam,
Încă plânge și este tristă!

Ea își așteaptă copilul,
Pe fereastră tot privește
Drumurile-s troienite,
Iar durerea ei tot crește...

Crăciunul este aproape
Ea e singură în casă,
Își imaginează fiul,
Cu ea stând iară la masă.

Se vede de nicăieri,
Un bărbat care trecea...
E fiul ei cel mult iubit
Ce venea la mama sa.

Bătrâna când îl văzu,
Chiar în brațe i-a sărit
Cu emoție îi șoptește:
" Fiul meu, bine-ai venit! "

Gerul parcă dispăruse
Troienele s-au muiat
Pe cer, soarele se vede,
Fulgii iarăși nu mai cad.

Bătrâna e bucuroasă
Fiul ei cel multiubit,
Stă cu ea iar la masă,
Așa cum și-a dorit!



Coordonator: prof. dr. **Lăcrămioara SOLOMON**

CREAȚIE



Idilă în decembrie

Raluca FILIP - clasa a IX-a A

Coordonator: prof. **Ozana ALEXA**

Povestea mea este cu și despre ceea ce poate face inima atunci când este pusă față în față cu rațiunea. Este despre autodepășire, despre renunțare la sine și la propriul vis și despre urmarea vocii inimii.

Irina era o tânără foarte talentată și ambițioasă. Lua lecții de dans de când era foarte mică și știa bine ce înseamnă munca și renunțarea la timpul liber în favoarea cultivării talentului. Locuia în Iași, iar centrul de dans se afla la periferia orașului.

Cel mai bun prieten al Irinei, Matei, era totodată și unul dintre instructorii de la cursurile de dans. Îi era confident și îi oferea o mână de ajutor ori de câte ori avea nevoie.

Însă Irina ascundea de ani buni sentimente mult mai profunde sub masca implacabilă a prieteniei. Pentru că, de la primul contact vizual, sămânța iubirii pentru Matei a fost sădită adânc înăuntrul ei. Însă teama de eșec și de a nu-i fi împărtășite sentimentele o făceau să fie introvertită și distantă.

Într-o seară, cursurile s-au prelungit mult peste ora de încheiere. Irina era deja foarte îngrijorată, pentru că îi era frică să meargă acasă pe întuneric. Și-a strâns lucrurile și a ieșit afară, pe treptele clădirii. Era o seară superbă de decembrie, iar primii fulgi de nea dansau grațios în atmosfera palidă. Nici măcar vântul nu îndrăznea să întreprindă spectacolul oferit de natură.

Irina se uita în zadar după un taxi, când a auzit în spatele ei o voce cunoscută și atât de dragă:

-Hei, Irina, n-ai înghețat?

Era Matei. În acel moment, toți fulgii din aer s-au transformat în fluturi, acei fluturi care năvălesc în stomac și te fac să simți o delicioasă senzație de plutire.

-Nu știu, nu cred, a răspuns Irina cu vocea sugrumată de emoție.

-Dar tremuri.

-Nu mi-am dat seama. Vreau să merg acasă, dar nu găsesc nici un taxi.

-Te duc eu, vrei?

Cum să nu vrea? Ar fi mers până la capătul lumii cu el. Se simțea în stare să îl urmeze oriunde, oricum și oricând. Nimic nu i-ar fi stat în cale. Nimic, înafară de incertitudine.

Când au ajuns în fața blocului în care locuia, ceva în interiorul ei o implora să nu îl lase să plece. Poate că era doar strigătul unui dor neîmplinit. Sau poate era vocea inimii de care se simțea obligată să asculte.

-Matei, nu vrei să vii înăuntru? Bem împreună un ceai, povestim...

-Nimic nu mi se pare mai potrivit pentru o seară de iarnă. De acord.

Inima Irinei bătea nebunește, cât pe ce să sară din piept. Când a venit lângă ea, Matei a luat-o de mână și a condus-o spre scări. În acel moment, un amestec răvășitor de sentimente ascunse prea mult timp a izbucnit violent. Da, în mod curios, dragostea doare. Nu e o durere fizică, trecătoare, ci una persistentă, alimentată de fiecare atingere reprimată și fiecare cuvânt nespus.

CREAȚIE



Idilă în decembrie (continuare)

Ajunși în apartament, Matei s-a instalat comod pe una dintre canapele, în timp ce Irina abia se mai putea ține pe picioare. S-a așezat pe un scaun, la o distanță considerabilă față de el, cât să îi permită autocontrolului să o stăpânească.

-Pui niște muzică? a întrebat Matei, când tăcerea devenise stânjenitoare. Să continuăm lecția de azi și acasă. Desigur, dacă mai vrei să dansezi.

Irina a sărit imediat de pe caun și a pus un CD găsit la întâmplare pe măsută. Melodia care rula era „Fallen”, cântată de Lauren Wood, iar mesajul era atât de frumos și e potrivea atât de bine cu ce simțea Irina în acele momente! Matei îi conducea elegant pașii de dans, zâmbindu-i admirativ. Din când în când, o lîpea de el într-o piruetă grațioasă. Acelea erau momentele în care Irina simțea că gravitația nu va mai face față și că fluturii iubirii îi vor ridica pe amândoi sus, spre stele.

-Dacă nu o spun, nu înseamnă că nu simt, i-a șoptit Matei la ureche, într-un moment de apropiere. Era oare adevărat? El îi răspundea în sfârși inimii ei pătimase și dorinței arzătoare? Îi citie oare gândurile? Nu era nevoie, pentru că ochii, mâinile, obrajii și mișcările transmiteau deja foarte clar ceea ce gândea.

-Dar, Matei, eu...

-Taci. Te rog din suflet, nu mă întrerupe. Am așteptat prea mult timp și m-am stăpânit de prea multe ori. Nu știu dacă mă vei înțelege. Mi-ai intrat în sânge și m-ai făcut dependent de tine, de prezența ta. Exact ca un drog, de care nu pot și nu vreau să mă vindec. Tremur când ajung în preajma ta, te caut din priviri oriunde merg, iar când ești în fața mea, intru într-un fel de transă. Mă hipnotizezi. Nu mai văd pe nimeni și nimic, înafară de tine. Și știu că și tu simți la fel.

-Te înșeli, Matei. „Doamne Dumnezeule, de ce am spus asta?”, striga Irina în sinea ei.

-Cum ai spus?

-Nu vreau pe nimeni în viața mea deocamdată. Vreau să mă dedic dansului. Lui și numai lui.

-Eu am venit aici să îți spun că plec. Am primit un post ca instructor de dans în Germania, la Munchen și vreau să te iau cu mine. Te implor, spune-mi că te mai gândești. Sau spune-mi orice vrei tu. Accept orice răspuns, înafară de nu.

-Și totuși, te refuz, Matei. Dansul e viața mea. Nu tu.

-Știi ceva? Tu ești sinceră doar atunci când dansezi. Atât!

Și a plecat, luând și o mare parte din inima Irinei cu el. Zilele următoare nu a mai venit nici la cursurile dans, iar ea se simțea incompletă, inutilă, în lipsa lui. Atunci, pentru prima oară, Irina a fost sinceră cu ea și cu inima ei: „Nu îmi pasă de dans. Nu mă interesează absolut deloc. Tot ce contează e că Matei mă iubește și eu la fel. Îl voi urma oriunde.”

Irina a pornit spre casa lui Matei. Ajunsă la ușă, el i-a deschis fără ca măcar să atingă soneria.

-Știam că o să vii.

-Și eu știam. Uită tot ce am spus. Acum sunt aici.

-Aș vrea să îți spun atât de multe lucruri...

-Nu spune nimic, nu e nevoie de cuvinte. Doar dansează.

Irina a avut atunci cel mai frumos și mai emoționant curs de dans din viața ei, în cadrul căruia a primit cea mai importantă lecție: aceea că, la capătul tuturor luptelor care se dau între inimă și rațiune, inima este cea care ia decizia finală.



EDUCAȚIE

Magia cărților

Diana CIUCHE - clasa a IX-a H

Cuvântul *carte* sperie foarte multă lume. În ziua de azi cărțile nu mai sunt deloc apreciate. Tot mai multă lume fuge de această activitate numită „citit”, multe persoane o consideră o activitate extrem de plictisitoare, dar aceste persoane încă nu au descoperit cartea potrivită pentru a le arăta acel drum magic ce duce spre tainele lecturii.

În urmă cu câțiva ani mă număram și eu printre acele persoane care detestau cititul, mi se părea cea mai cruntă activitate. Preferam să fac treabă sau orice alt lucru, doar să nu citesc. În clasa a VII-a aveam o nouă profesoară de română. Până în acel moment nicio profesoară nu ne dăduse o listă de lecturi obligatorii. Cu greu mi-am făcut curaj să merg la bibliotecă și să împrumut prima carte de pe listă. Am ținut acea carte o lună pe noptieră, mă uitam cu groază la ea, era o carte ce arăta foarte frumos, era roșie, cartonată și avea un titlu destul de interesant, dar nu mă prea atrăgea: *Cișmigiu et comp*; o răsfoiam zilnic, îi număram paginile, capitolele.

Dar într-o bună zi mi-am spus: „nu mai pot amâna, nu poate fi chiar așa de rău”. Am luat-o, am deschis-o ușor și am început să citesc primele cuvinte. După primul capitol terminat am rămas impresionată, nu m-am gândit niciodată că lectura poate fi așa de minunată. După primul capitol a urmat al doilea, al treilea până am reușit să o termin în doar două zile. Nu m-am oprit doar la acea carte; fiind foarte curioasă, am împrumutat și volumul doi, pe acesta nu l-am mai amânat, de cum am ajuns acasă m-am apucat de citit și, de asemenea, nu am fost dezamăgită.

Pot zice că acea zi m-a marcat, o consider una dintre cele mai frumoase din viața mea. Din acel moment nu mai trece nicio zi în care să nu citesc măcar o pagină dintr-o carte. Atunci mi-am descoperit cea mai mare pasiunea a mea. Cărțile sunt prieteni reci, dar siguri. Indiferent de cum mă simt, citesc, citesc tot ce-mi cade în mână. Cu ajutorul acestor lucruri minunate reușesc să trăiesc mai multe vieți odată cu a mea.



O zi în care nu citești este o zi pierdută. Cititul este unul dintre lucrurile cele mai frumoase și bune pe care le poți face în viață. Omul care citește poate spune că trăiește o infinitate de vieți. Prin urmare, dacă vrei să trăiești mii de vieți într-una singură, citește o carte, două, trei... . Nu vei regreta, cu siguranță.

Coordonator: prof. dr. **Lăcrămioara SOLOMON**

PAGINI DE ISTORIE



Cine a fost cu adevărat Alexandru Ioan Cuza?

Alexandru Ioan Cuza a fost domnitor al celor două principate române: Moldova și Țara Românească. În data de 5 ianuarie a fost ales domnitor al Moldovei, iar pe 24 ianuarie a fost ales și de către Țara Românească, astfel realizându-se Unirea Principatelor Române.

Însă cine a fost cu adevărat omul din spatele personalității descrise cu platitudine de către o mulțime de istorici ai epocii respective? Cine a fost omul Alexandru Ioan Cuza?

S-a născut la 20 martie 1820, la Bârlad spun unii, dar există zvonuri că localitatea sa natală ar fi fost Huși. Era un cartofor înrăit, care nu ezita să parieze sume uriașe, ca mai apoi să le piardă. Tot la mesele de joc a pierdut și unele dintre cele mai valoroase moșii moștenite de la părinții săi. În concluzie, mai mult a fost păgubit decât îmbogățit și a fost poate singurul conducător român care nu a murit foarte bogat.

Avea un apetit nebun pentru fumat și cafea, probabil unele dintre bolile sale de inimă și de plămâni datorându-se acestor vicii. Una dintre cele mai mari patimi ale sale a fost faptul că îi plăceau foarte mult femeile frumoase și nu se sfia să își satisfacă această plăcere, chiar dacă toată lumea îi ținea evidența escapadelor sale amoroase. În acest punct, trebuie precizate câteva aspecte legate de mariajul său cu Doamna Elena.

Căsătoria celor doi a fost întemeiată mai întâi pe baza sentimentelor ce și le purtau unul altuia, dar treptat, relațiile dintre ei s-au răcit, deoarece Elena avea o condiție fizică ce nu îi permitea să îi dăruiască urmași domnitorului. Astfel, Cuza a ajuns să caute fericirea în mediul extraconjugal și curând a cunoscut-o pe viitoarea sa amantă, Maria Obrenovici. Cu ea a avut doi fii, Alexandru Ioan și Dimitrie Cuza, pe care soția legitimă a domnitorului îi crește ca o a doua mamă. Deși îl iubea foarte mult pe Cuza, se speculează că Maria l-ar fi trădat și s-a aliat cu „Monstruoasa Coaliție”.

După cum am văzut, Alexandru Ioan Cuza a fost și el om înainte de toate. Ca orice om, a avut defectele lui, a suferit din cauza lor, a trecut prin umilința exilului, deși se aștepta la recunoștință din partea unui popor căruia îi dăruise o țară unită și stabilă. A fost personajul principal al unuia dintre cele mai importante evenimente istorice ale României, dar a murit departe de țara lui, în exil, umilit și redus la tăcere din cauza faptului că nu i-a fost teamă să spună lucrurilor pe nume și chiar și-a dorit să facă ceva pentru români și pentru România.

Raluca FILIP - clasa a IX-a A

Coordonator: prof. dr. **Liliana ADOCHIȚEI**

SPIRITUALITATE

6 Ianuarie, sărbătoarea Epifaniei Domnului (Boboteaza)

Epifanie este un cuvânt de origine greacă și înseamnă *manifestare, arătare, descoperire*. În Biserica Romano-Catolică, în trecut, în această zi se aminteau trei evenimente din viața lui Isus, evenimente prin care Isus și-a manifestat divinitatea: venirea magilor la Isus, botezul lui Isus și minunea transformării apei în vin la nunta din Cana Galileii. Aceste



trei evenimente exprimă descoperirea dumnezeirii lui Cristos către iudei, cu prilejul botezului lui Isus în râul Iordan, către lumea păgână în actul închinării magilor și către apostoli, prin minunea săvârșită la nunta din Cana. Astăzi, în Biserica Romano-Catolică aceste trei evenimente sunt amintite distinct: în ziua de 6 ianuarie se amintește de sosirea și închinarea magilor, duminica după Epifanie se celebrează Botezul Domnului, când Tatăl din cer îl face cunoscut pe Fiul său preaiubit, iar în duminica a II-a se amintește minunea săvârșită de Isus la nunta din Cana, când „Și-a arătat gloria, iar discipolii lui au crezut în el”(Ioan 2,11b). Începând de la jumătatea secolului al IV-lea occidentalii sărbătoreau la 6 ianuarie vizita magilor la Pruncul Isus.

Epifania Domnului este sărbătoarea chemării tuturor popoarelor la lumina lui Cristos. Pruncul născut din Fecioara Maria într-o peșteră din Betleem nu a venit doar pentru poporul ales al lui Dumnezeu, poporul evreu, dar a venit pentru întreaga omenire, omenire reprezentată de către magii care, văzând steaua lui la Răsărit au venit să i se închine. Astfel se împlinește profeția Vechiului Testament: „Toți regii se vor prosterna înaintea lui , toate popoarele îl vor sluji.”(Psalmul 72(71),11) Această sărbătoare ne vorbește în primul rând despre universalitatea mântuirii ; Cristos este salvatorul tuturor oamenilor, al celor simpli, săraci, fără cultură, cum au fost păstorii, dar și al oamenilor bogați, savanți, conducători de popoare, cum au fost magii. Aceștia, călăuziți de o stea, îl găsesc pe Isus, îl adoră și-i oferă daruri prețioase: aur (simbolul regalității lui Isus), tămâie (cu care adoră divinitatea sa) și smirnă (prin care recunosc umanitatea lui Isus).

Știați că.....?

În primele veacuri creștine, la Liturgia din sărbătoarea Epifaniei Domnului se vestea, de la amvon, data sărbătorii Paștelui și a celorlalte sărbători mobile din cursul anului?

În sărbătoarea Epifaniei Domnului avea loc (și are loc și astăzi) ritul binecuvântării apei în amintirea Botezului lui Isus?

Inițial, în Orient, la 6 ianuarie, se serba nașterea lui Isus?

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE BOBOTEAZĂ



Fetele care doresc să își viseze ursitul trebuie să “fure” sau să accepte de la preot un firicel de busuioc sfințit. Se spune că dacă îl vor ține în sân sau îl vor pune sub pernă înainte de a adormi, dar și dacă postesc și se roagă Sfântului Ioan în ajun de Bobotează, îl vor vedea în vis pe cel cu care le este hărăzit să se căsătorească.

În cele trei zile, cât ține Boboteaza în Bucovina, există sate în care vecinii, prietenii și rudele obișnuiesc a se colinda reciproc, după cum există comunități în care, în aceste zile, reapar mascații. Tinerii, mascați în babe și moșnegi, colindă mai ales pe la casele unde se găsesc fete de măritat, obiceiul fiind o reminiscență a cultului moșilor și strămoșilor precum și a unor vechi practici fertilizatoare.



În ziua de Boboteaza are loc sfințirea apei, în timpul slujbei de Iordan. Pregătirea acestui moment se face, și astăzi, cu multă atenție, în fiecare comunitate. Locul de desfășurare a slujbei se alege împreună cu preotul satului, de obicei într-un spațiu mai larg – unde să fie cel puțin o fântână, în imediata vecinătate a unei ape curgătoare, în gospodăria unui om sau în curtea bisericii. Pentru acest moment se aduce apa, care se pune în vase mari de lemn și, tot acum, se taie, la râu, o cruce mare de gheață. În jurul acestei cruci sau în jurul crucii care se află în mod normal în curtea bisericii, se desfășoară întreg ceremonialul religios, la care participă toată suflarea comunității.



Boboteaza cumulează elemente specifice de reînnoire a timpului calendaristic, la riturile creștine adăugându-se practici populare de purificare a spațiului și de alungare a spiritelor malefice. În Bucovina, purificarea aerului se făcea, cândva, prin focuri și fumeгаții, în cadrul unui obicei numit Ardeasca. Aceasta manifestare avea loc imediat după sfințirea apei când tinerii se retrăgeau pe locuri mai înalte, având asupra lor cărbuni aprinși și aprindeau focurile de Boboteaza. Rugul era făcut din vreascuri și frunze uscate strânse de feciori cu o zi înainte. Tinerii cântau și dansau în jurul focului și săreau peste foc, atunci când acesta se mai potolea, în credința că vor fi feriți, astfel, de boli și de păcate. La plecare, fiecare lua cărbuni aprinși și odată ajunși acasă, afumau pomii din livada în scop fertilizator.